

10de JAARGANG, NR. 189
17 DECEMBER 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
- 5 BOEKBESPREKING**
R Bergamin, Jazztermen van A tot Z
- 7 PLATENRECENSIES**
Noordpool Orchestra, Marjan van Rompay, Ensemble 5, ICP Box, Floriaan Wempe, Yfa y Xango e.a.
- 12 CONCERTVERSLAGEN**
Swedish Azz, Anthony Johnson, Tineke Postma Quartet, Kenny Garrett en Reinier Baas.

EN VERDER:

- 17** Roos Plaatsman in New York

JAZZFLITS 190

staat 7 januari 2013 op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

DAVE BRUBECK OVERLEDEN

Dave Brubeck. (Foto: Joke Schot)

Pianist Dave Brubeck is 5 december op 91-jarige leeftijd in Norwalk (CT) aan hartfalen overleden. Een dag voor zijn verjaardag. "Leave it to him to play with the time signature!", aldus een reactie.

Typeringen als 'jazzicoon', 'wereldwijde boodschapper van de jazz' en 'populaire jazzvernieuwer' sierden de krantenpagina's de dag na zijn overlijden. Brubeck was onmiskenbaar een van de bekendste jazzmusici, met name door zijn evergreen 'Take Five', een stuk van zijn saxofonist Paul Desmond. 'Time Out', het album waar dat op stond, ging miljoenen malen over de toonbank. Dave Brubeck schiep genoeg in stukken met afwijkende maatsoorten. Hoewel geliefd bij het grote publiek, lag Brubeck bij veel critici moeilijk. Die verweeten hem wel commercialiteit of gebrek aan swing.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

BEST CONCERT VAN 'DEE DEE' IN EINDHOVEN

Zoals de laatste jaren gebruikelijk werden op 28 november de Edisons Jazz uitgereikt in het Eindhovense Muziekgebouw Frits Phillips. Na de pauze trad zangeres Dee Dee Bridgewater op, die geïnspireerd door het fantastische Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza een van haar beste concerten in Nederland gaf. Dee Dee ('Mag ik je zo noemen?', vroeg ceremoniemeester Co de Kloet. 'Hoe zou je me anders willen noemen?', antwoordde ze) kreeg de Edison Oeuvreprijs 2012 en mocht daarna met hem op de foto. **Foto en tekst: Tom Beetz**

METROPOLE ORKEST DINGT MEE NAAR TWEE GRAMMY AWARDS

Het album 'Al Jarreau and the Metropole Orkest - Live' is voor twee Grammy Awards genomineerd. In de categorieën 'Best Jazz Vocal Album' en 'Best Instrumental Arrangement Accompanying Vocalist(s)'.

Het genomineerde arrangement is gemaakt door chef-dirigent Vince Mendoza. De uitreiking van de Grammy Awards is op 10 februari 2013 in Los Angeles. Het volledige overzicht van nominaties in de categorie jazz staat in de linkerkolom op pagina 3.

NIEUWS

Fay Claassen in 2011 in Rotterdam.
(foto: Rosaria Macri)

MJO met Fay Claassen in Osnabrück

Het Millennium Jazz Orchestra (MJO) heeft 6 december samen met zangeres Fay Claassen een concert gegeven in de Blue Note Jazzclub in Osnabrück. Claassen werkt in die Duitse plaats bij het conservatorium. 'Een mooie aanleiding om daar eens een concert te geven', vonden de leden van het orkest.

De samenwerking tussen de bigband uit Enschede en de zangeres startte in 2000. Zij was toen te gast tijdens het maandelijkse concert dat het MJO in Theater Bouwkunde in Deventer geeft. Dat maandelijkse concert vond daar overigens in november jl. alweer voor de tweehonderdste keer plaats. Reden voor het theater om ieder orkestlid en dirigent Joan Reinders bij de koffie te trakteren op een gebakje met daarop het getal '200'.

Platina plaat voor Hans Dulfer

Saxofonist Hans Dulfer krijgt een platina plaat voor de verkoop van meer dan 65.000 exemplaren van zijn cd 'Big Boy'. De plaat kwam oorspronkelijk in 1994 uit. De meest recente persing bevatte speciale mixen en een aantal nieuwe nummers. Eerder kreeg Dulfer al goud voor de plaat, ook in Japan. De platina plaat wordt hem op 15 februari in Amstelveen uitgereikt door Pierre Bokma en dochter Candy.

Lees Jazzflits op uw iPad

PLATEN

ERVEN JIMI HENDRIX FRUSTREREN PROJECT SCALLYMATIC ORCHESTRA

Het leek zo'n goed idee, een eerbetoon door Scallymatic Orchestra aan Jimi Hendrix. De erven Hendrix stonden echter bewerkingen van zijn nummers niet toe. In plaats van een cd is er nu daarom een EP: 'Band of Scallies'.

De titel van de EP (vijf nummers op vinyl) verwijst naar het album 'Band of Gypsies' (1968) van gitarist Hendrix, die 27 november zeventig jaar zou zijn geworden. Scallymatic Orchestra was al enige tijd bezig met de bewerking van de muziek van Hendrix. Na goedkeuring van de nieuwe versie van het nummer 'Freedom' door de erven Hendrix, besloot de band een hele cd op te nemen. Die werd echter geheel onverwacht afgekeurd, zonder opgaaf van reden. Geen cd dus en afspraken die over de release in Japan waren gemaakt, moesten worden afgezegd. In plaats van de cd is een EP uitgebracht met de goedgekeurde bewerking van 'Freedom' en vier covers van Hendrix-stukken ('Little miss lover', 'Crosstown traffic', 'Angel' en 'Third stone from the sun'). Covers – nagespeelde, onbewerkte versies van een nummer – mogen in Nederland namelijk worden gemaakt zonder toestemming van rechthebbenden.
(<http://www.scallymaticorchestra.nl/>)

DE JONGENS DRIEST ZOEKT GELDSCHIETERS

De formatie De Jongens Driest is op zoek naar geldschieters voor een nieuwe cd. De opnames zijn al gemaakt, maar om de cd te kunnen persen moeten honderdvijftig liefhebbers deze bestellen en vooruitbetalen.

De plaat komt op naam te staan van DJDBQ, oftewel het De Jongens Driest Brass Quintet (De Jongens Driest, Michael Vatcher en Matt Darriau). Stukken van de te persen cd zijn voor geïnteresseerden op internet te beluisteren. De actie loopt tot 15 januari 2013 en als deze slaagt krijgt een van de inschrijvers een concert van De Jongens Driest in een huiskamer naar keuze (maximaal 280 autokilometers van Groningen gelegen) aangeboden. Er zijn drie spelregels, aldus de drie heren: "Het winnen van deze prijs ontslaat u niet van de verplichting tot het voederen der muzikanten / De Jongens Driest zijn NOOIT verantwoordelijk voor schade aan plafondarmaturen / De winnaar wordt blind gekozen door een kind in de onnozele jaren."

Info: <http://bit.ly/T35EMb>

FESTIVAL C-MINE JAZZ GENK STOPT

Het jaarlijkse festival C-Mine Jazz in het Belgische Genk stopt, omdat het geen subsidie meer krijgt van de Vlaamse overheid. De geplande editie 2013 in het komende voorjaar gaat niet door.

Het festival startte in 2004, aanvankelijk onder de naam Motives Festival. In het programma werden grote jazznamen en Belgisch talent samengebracht. Ook werden eigen producties geprogrammeerd. Zonder de subsidie van de Vlaamse regering is het festival financieel niet sluitend te krijgen. Organisator Personal Mountains vzw blijft zich inzetten voor de promotie van jazz in Genk. Dat gebeurt via de al bestaande C-Mine jazz nights en via de ondersteuning van jong jazztalent.

NIEUWS

Nominaties Grammy Awards

De volgende jazzalbums zijn genomineerd voor een Grammy Award. De uitreiking vindt 10 februari 2013 plaats in Los Angeles.

BEST IMPROVISED JAZZ SOLO

'Cross roads'

Ravi Coltrane, soloist
CD: 'Spirit Fiction' [Blue Note]

'Hot house'

Gary Burton & Chick Corea, soloists
CD: 'Hot House' [Concord Jazz]

'Alice in wonderland'

Chick Corea, soloist
CD: 'Further Explorations'
(Corea, Gomez & Motian)
[Concord Jazz]

'J. Mac'

Kenny Garrett, soloist
CD van: 'Seeds From The Underground'
[Mack Avenue Records]

'Ode'

Brad Mehldau, soloist
CD: 'Ode' (B Mehldau Trio) [Nonesuch]

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

'Soul Shadows'

Denise Donatelli [Savant Records]

'1619 Broadway:

The Brill Building Project'

Kurt Elling [Concord Jazz]

'Live'

Al Jarreau
(And The Metropole Orkest)
[Concord]

'The Book Of Chet'

Luciana Souza [Sunnyside Records]

'Radio Music Society'

Esperanza Spalding
[Heads Up]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

'Further Explorations'

Chick Corea, Eddie Gomez & Paul Motian
[Concord Jazz]

'Hot House'

Chick Corea & Gary Burton
[Concord Jazz]

'Seeds From The Underground'

Kenny Garrett [Mack Avenue Records]

'Blue Moon'

Ahmad Jamal [Jazz Village]

'Unity Band'

Pat Metheny Unity Band [Nonesuch]

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

'Centennial: Newly Discovered Works Of Gil Evans'

Gil Evans Project [ArtistShare]

'For The Moment'

Bob Mintzer Big Band [MCG Jazz]

'Dear Diz

(Every Day I Think Of You)'

Arturo Sandoval
[Concord Jazz]

PODIA

POL'S PLACE FOR JAZZ IN BERGEN OP ZOOM VIERT TIENJARIG BESTAAN

Het naar eigen zeggen 'kleinste jazzpodium van Nederland' heeft op 9 december in Bergen op Zoom het tienjarig bestaan gevierd. Met The Slick en Mrs Hips en, zoals altijd, gratis entree.

In 2002 begonnen Pol de Bie, voormalig eigenaar van de Don Camillo Bar (de vaste stek voor de concerten), en Marlies van Lier aan wat ze zelf omschrijven als 'hun muzikale avontuur'. Het was hun bedoeling om elke maand een gratis 'hoogwaardig' jazzconcert in Bergen op Zoom te organiseren. In de afgelopen tien jaar werden zo'n honderd concerten gegeven door onder anderen Benjamin Herman, Eric Vloeimans, Michiel Borstlap, Hans Dulfer en Jack van Poll. Ook wist Pol's Place de Amerikaanse gitarist John Abercrombie te strikken.

VOORTBESTAAN JAZZ ON STAGE ONZEKER

Jazz On Stage, het platform dat zich sinds 2010 inzet voor het programmeren van jazz op poppodia, dreigt te moeten stoppen. Reden daarvoor is de opheffing van Muziek Centrum Nederland, de belangrijkste initiatiefnemer, op 1 januari aanstaande.

In de periode juli 2010 tot juli 2012 werden in totaal 376 jazzconcerten door Jazz On Stage gepromoot. Verspreid over 48 landelijke (pop)podia vonden er in twee jaar optredens plaats van bijna honderd Nederlandse jazzartiesten. In het eerste jaar bezochten gemiddeld 260 mensen een Jazz On Stage-concert en in het tweede jaar zo'n 310 (een groei van 20%).

"Jazz op de poppodia is wel een vertrouwd aanbod geworden, maar nog niet vanzelfsprekend", aldus Sophie Blussé van Muziek Centrum Nederland. Er ligt dus nog zeker een taak voor Jazz On Stage in het verschiet. De toekomst van het platform zal de komende tijd worden besproken met de partners die de afgelopen jaren betrokken zijn geweest bij Jazz On Stage. Dat zijn onder meer Buma Cultuur, Vereniging Nederlandse Poppodia en Festivals en Bureau Promotie Podiumkunsten.

JAPANESE TOURNEE JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW SUCCESVOL VERLOPEN

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw kan terugkijken op een succesvolle Japanse tournee. Het gaf van 14 tot en met 22 november vier uitverkochte concerten: twee in de Blue Note Tokyo, met gitarist Lee Ritenour, en twee op het Montreux Jazz Festival van Kawasaki.

"Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw verovert Japan", zo verwoordde burgemeester Abe Takao van Kawasaki de stemming na afloop van het optreden tijdens het festival aldaar. Claude Nobs, oprichter van het Montreux Jazz Festival, was in de zaal en feliciteerde orkest en dirigent Henk Meutgeert met het concert. Het orkest speelde in Japan stukken van de nieuwe cd 'Scribblin'. Daarop staat werk van trompettist Jan van Duikeren, met een uitgesproken funk-jazz en soul-jazz karakter. In Japan werd deze cd in juni al uitgebracht. Deze maand verscheen de plaat ook in Nederland.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

LAATSTE NIEUWS

KABINET ZEGT METROPOLE ORKEST DE WACHT AAN

Het kabinet is niet van plan om extra geld beschikbaar te stellen voor het voortbestaan van het Metropole Orkest. Dat schrijft staatssecretaris van Cultuur Sander Dekker op 14 december in een brief aan de Tweede Kamer. Mocht de Kamer hiermee akkoord gaan, dan betekent dat het einde van het orkest.

Het Metropole orkest wordt, als nu nog onderdeel van het Muziekcentrum van de Omroep, uit de Mediabegroting betaald. Dat stopt in 2013. Het orkest heeft dan nog geen recht op gelden uit de Cultuurbegroting. Om te groeien naar een situatie waarin het financieel op eigen benen zou kunnen staan, werd het orkest door het vorige kabinet eenmalig 9 miljoen euro toegeschoven.

De directie van het orkest is echter tot de conclusie gekomen dat het ensemble niet zonder een jaarlijkse subsidie kan. Men hoopt te zijner tijd in de culturele basisinfrastructuur (waarvan bijvoorbeeld ook het Concertgebouw Orkest deel uitmaakt) te worden opgenomen en zo subsidie uit de Cultuurbegroting te verwerven. Die hoop slaat staatssecretaris Dekker in zijn brief in de grond: "Op basis van het regeerakkoord moet er rekening mee worden gehouden dat de budgettaire ruimte van het cultuurbudget niet zal toenemen. Dat betekent dat een overgang van het Metropole Orkest naar het cultuurbudget negatieve consequenties zal hebben voor andere instellingen in de basisinfrastructuur."

De SP heeft de staatssecretaris 10 december tijdens de Kamerbehandeling van de mediabegroting per motie gevraagd om de opheffing per augustus 2013 te voorkomen. De PvdA wil dat een besluit over het orkest 'in een bredere culturele afweging voor de komende vier jaar' wordt meegenomen. In een motie van D66 wordt de regering gevraagd om eerst de Raad voor Cultuur een advies over opheffing te laten geven en pas daarna een definitief besluit te nemen. Op donderdag 20 december stemt de Kamer over de begroting van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen. Dan wordt ook over de moties gestemd.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PRIJZEN

EDISONS JAZZ IN EINDHOVEN UITGEREIKT

In het Eindhovense Muziekgebouw Frits Phillips werden op 28 november de Edisons Jazz uitgereikt. Alle winnaars mochten voor de pauze een enkel nummertje spelen met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza. Op de foto staan ze allemaal met hun Edison-beeldje. V.l.n.r. altsaxofonist Bart Wirtz (voor zijn cd 'iDreamer'), pianist Martin Fondse en trompettist Eric Vloeimans (voor 'Testimoni'), trompettist Christian Scott (voor 'Christian aTunde Adjuah'), Levon Eskenian, Norayr Gapoyan en Narek Mnatsakanyan (voor 'Music of Georges I. Gurdjieff').

Foto en tekst: Tom Beetz

OVERIG

STRESS, PODIUMANGST EN PIJN BIJ STUDENTEN NEDERLANDSE CONSERVATORIA

Bijna alle conservatoriumstudenten hebben last van studiestress. Ruim tweederde kampt met podiumangst en heeft klachten die met het bespelen van het instrument verband houden. Dat blijkt uit een onderzoek onder derde- en vierdejaarsstudenten aan acht Nederlandse conservatoria.

Het onderzoek werd gedaan door Vera Baadjou van de Universiteit van Maastricht. Zij stuurde een elektronische vragenlijst aan ruim 1.400 studenten. Een op de tien nam de moeite om te reageren. Van de respondenten was 36% man en 64% vrouw. Uit Baadjou's rapport 'Van vóór komen naar voorkómen' blijkt dat 67,4% van de studenten ergens in het lichaam last (pijn of ongemakken) had gehad in de afgelopen zeven dagen. Klachten kwamen vooral voor in de bovenste lichaamshelft. Op de vraag 'ervaar je stress met betrekking tot je opleiding?' antwoordde 3.7% nooit, 56.1% soms en 40.2% vaak. Op de vraag 'heb je podiumangst?' antwoordde 31% nooit, 52.3% soms en 16.7% vaak.

Baadjou adviseert conservatoria een preventief programma aan te bieden om klachten in de toekomst voor te zijn. Overigens wijst Baadjou er wel op dat de geringe respons op haar vragenlijst de uitkomst van haar onderzoek kan hebben vertekend.

JAZZ OP PAPIER

KLEINGOED

RUUD BERGAMIN: JAZZTERMEN VAN A TOT Z

Ruud Bergamin. (Foto: Joke Schot)

Musicus Ruud Bergamin (1943) is al vele jaren werkzaam op educatief terrein. Zijn in 1985 verschenen instructieboek 'Basistheorie Jazz Improvisatie' is nog altijd een gangbare methode. Om nu ook degenen die het alleen om het luisteren gaat enige ondersteuning te bieden, heeft hij een overzicht samengesteld van ruim 170 veelgebruikte jazzbegrippen. Vele daarvan hebben overigens niet alleen op jazz betrekking, maar zijn algemeen gebruikte muziektermen. Ik denk wel dat daar behoefte aan is; in vele boeken tref je wel zo'n begrippenlijst aan, maar die veronderstellen een zekere voorkennis en zijn vaak Engelstalig (zie bijvoorbeeld het door Bergamin geraadpleegde 'Why jazz?' van Kevin Whitehead). Het boekje ontleent vooral zijn nut aan de omstandigheid dat de auteur een ervaren didacticus blijkt, die inziet dat je moet 'dalen' om je kennis over te brengen: sommige termen kun je niet eenvoudig genoeg uitleggen.

Schrijver heeft zich de moeite getroost veelvuldig kruisverwijzingen toe te passen. Ervaring leert dat het systeem wel eens mis kan gaan, maar in dit geval is de methode redelijk waterdicht. Referenties worden aangeduid met een asterisk, ook met een 'zie-verwijzing', soms met beide, wat het beeld ietwat onrustig maakt. Maar het werkt wel. Een extra winstpunt zijn de 77 verwijzingen naar luistervoorbeelden, die te horen zijn via de website <http://www.ruudbergamin.com>.

Uiteraard kan de lijst nog met oneindig veel begrippen aangevuld worden. Zo kwam ik in de loop van het boek termen tegen die de schrijver voor het merendeel wel verklaart, maar geen eigen lemma hebben: boventonen, brushes, coulisse, enharmonisch, euphonium, intonatie, leadblazer, mallets, New Orleans jazz, omkering, pompen, register, sleutel, sound, sousafoon, sustain, timbre, timing, toonduur (en rusttekens), vals en ventieltrumbone. In ieder geval krijgt u zo een idee van de inhoud. Het begrip stock arrangement had er wat mij betreft ook nog bij gekund. Is een synoniem voor het bij jazzpiano gebruikelijke semi-legato niet portato? Voor blokakkoorden moeten we, dacht ik, bij Red Garland zijn en niet bij Wynton Kelly.

Een veelvoorkomend misverstand is, zo vernam ik ooit, om bij bongo de meervoudsvorm te gebruiken: één bongo bestaat uit twee knietrommeltjes. Op pagina 92, regel 7, is het woord 'niet' weggefallen: "eigen composities. Die zijn [niet] langer per se op de akkoordenschema's van songs gebaseerd."

Hier en daar veroorlooft de schrijver zich te midden van de droge stof een persoonlijke noot (geen opzettelijke woordspeling). Als hij bijvoorbeeld tegen een recensie aanloopt, waarin muziek in een origineel beeld gevangen wordt; een poging die uitloopt op een stukje onzin: "Een aardig experiment zou zijn om het eens om te draaien en aan musici te vragen datgene wat de recensent heeft opgeschreven weer terug te vertalen, zonder het in de recensie omschreven stuk te hebben gehoord." (pag. 36) Ik weet niet of dat redelijk is. Ik wens het boekje een ruime verspreiding.

Ruud Bergamin. Jazztermen van A tot Z : meer weten, meer horen. – Rotterdam : Bergajazz, 2012. – 178 pag. : muz. ; 21 cm. – ISBN 978-90-902709-6-8 geplakt. – Prijs 15 euro + 2,50 euro verzendkosten bij ruudbergamin@planet.nl.

BEN VALKHOFF: STEM VAN R'DAM

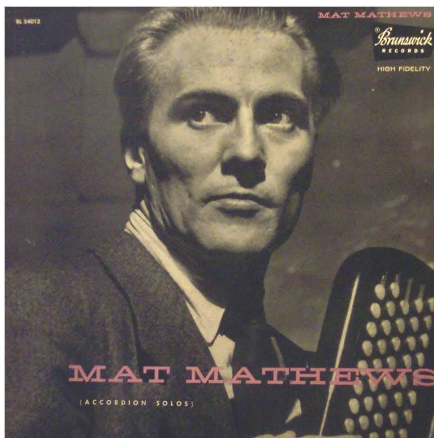
In 2010 stelden de beide zoons van Jaap Valkhoff, Martin en Ben, een boek samen over hun vader (zie JF dd. 20/12/2010). Jaap had een jazzverleden, maar bevoogde zich al gauw, met veel succes, op het gebied van de amusementsmuziek. Van hen ging Ben een stap verder: hij sprak met zo'n veertig muzikanten, van allerlei pluimage, die allemaal wat met Rotterdam te maken hadden. Sommigen zijn er geboren, anderen woonden er. Alle interviews lopen zo'n beetje volgens hetzelfde stramien: vanaf de eerste jaren tot de eventuele band die ze nog met de stad hebben. Onder hen zijn er zo'n vijf naar wie onze belangstelling uitgaat. Zangeressen Annie de Reuver, Greetje Kauffeld en Rita Reys zijn alle drie vertegenwoordigd met een (auto)biografie, dus veel nieuws hoeven we van hun kant niet te verwachten. Piet Noordijk werd vijf maanden voor zijn overlijden nog geïnterviewd, maar ook van hem zijn de meeste uitspraken wel ongeveer bekend. En dan is er nog de jonge Kim Hoorweg (1992): "Ik luisterde de laatste tijd weinig naar jazz." En misschien heeft u ook belangstelling voor cabaretier Mike Boddé, vanwege zijn opleiding tot jazzpianist. Opvallend genoeg figureert vader Jaap hier andermaal.

Het boek ziet er keurig uit en is voorzien van mooie foto's, gemaakt door Jaaps kleindochter Nina. Een paar foutjes: het orkest de Zaaiers stond onder leiding van Jos Cleber – genoemde Gerard van Krevelen leidde onder andere de Roman-cers – John Visser is John Vis (tweemaal op pag. 17), met Ron Tromp wordt Rob Pronk bedoeld (pag. 75) en Jango Reinhardt heet natuurlijk Django (pag. 137). Een veelvoorkomende fout is Andrew Sisters (moet zijn Andrews, pag. 135). Het boek lijkt het eerste te zijn van een serie, zodat we verhalen tegemoet kunnen zien van zanger Wim Koopmans (zoon van Piet, een van The Three Jacksons), Malando en Eric Vloeimans. Dit zijn een paar van degenen die in de inleiding worden genoemd. En misschien is ook Ruud Bergamin er dan bij?

Ben Valkhoff (samenst.), Nina Valkhoff (fotogr.). De stem van Rotterdam : 60 jaar muziek aan de Maas. – Rotterdam : Trichis, 2012. – 160 pag. : ill. ; 25x25 cm. – ISBN 978-94-90608-37-8 geb. – Prijs 30 euro.

FRED PEERBOOM: MAT MATHEWS

In zijn Picture Gallery presenteerde 'The Metronome Yearbook' van 1955 foto's van Bob Parent. Een daarvan portretteerde Mat Mathews. Uit het bijschrift: "Holland-born master of the accordion, a comparative newcomer to world-wide jazz, has brought to his instrument a subtle distinction, a new, light sort of sound, and a modern style".

Voordat hij in 1952 de oceaan overstak, baarden zijn verrichtingen onder zijn eigen naam, Matthieu Schwartz – recentelijk gecorrigeerd tot Mathieu Schwartz – hier nauwelijks opzien. De Amerikaanse pers was verrukt over zijn spel, maar of de omschrijving hierboven klopt? Hij stond met beide benen in het swingtijdperk. Mathews

was geen virtuoos op zijn instrument; wat hij als vernieuwer bijdroeg was de sound van zijn akkoorden die hij er met veel bravoure uit perste. Waaraan hij in ieder geval heeft bijgedragen – en daarvan getuigen tal van berichten in de pers – is de emancipatie van de accordeon in de jazz.

Na zijn succesvol Amerikaans avontuur dreigde Mathews in het vergeetboek te raken. Een van zijn fans, Fred Peereboom, heeft zich naderhand in zijn leven en werken vastgebeten en de resultaten daarvan voor zichzelf vastgelegd. Belangstellenden kunnen ervan kennisnemen, maar dienen zich te realiseren dat Peereboom zich geen schrijver acht en dat zijn verslag, zoals hij het zelf noemt, niet voor publicatie bestemd was.

Er spreekt een slaafse verering uit, waarin geen plaats is voor een kritisch geluid. Keer op keer lezen we hoe Mathews zich de bebop eigen maakte en hoe hij aansluiting vond bij een grote kring van collega-musici. Er wordt kwistig met citaten gestrooid (meestal zonder bronvermelding), die meestal niets toevoegen. Het verslag bevat tal van herhalingen, wemelt van kromme zinnen en spelfouten; kortom, de wijze van presenteren staat kennismaking van de inhoud in de weg.

Aan het slot is een alleszins leesbaar hoofdstuk toegevoegd over de ontwikkeling van de accordeon vanaf de oudheid, zich toespitsend op de blues en de jazz. Vermoedelijke auteur hiervan is Piet van Tienen.

Als geheel: inderdaad niet voor publicatie. Ik had dit dan ook niet geschreven, als Peereboom zelf de publiciteit niet had gezocht.

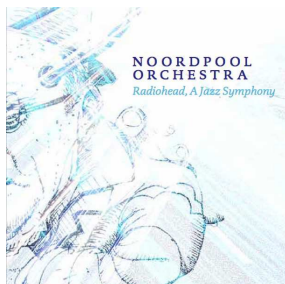
Intussen, voor wat het waard is, heeft de schrijver wel bereikt, dat Mathews en zijn instrument weer onder de aandacht zijn gebracht. (Jazz Bulletin, nr. 83 en 84, en de Volkskrant van 20 juni jl. met een artikel door John Schoorl; zie ook de website www.matmathews.com)

Fred Peereboom. New York jazz : Mat Mathews. – [Alkmaar : privé, 2012]. – 111 pag. : ill. ; 30x21 cm. – geniet/geplakt. – Prijs 15 euro (incl. verzendkosten) op rek. 1293568 t.n.v. F. Peereboom, Alkmaar, inl. info@cycon.com.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

NOORDPOOL ORCHESTRA Radiohead, A Jazz Symphony Buzz Records/Challenge

Het Noordpoolorkest is een groep van 42 professionele musici uit Noord-Nederland, onder leiding van Reinout Douma. Het orkest bestaat nog maar kort en gaf pas enkele concerten. Reden genoeg om een cd te maken, met de muziek van de band Radiohead als uitgangspunt. Om het geheel een internationaal tintje te geven draagt het orkest op de cd-hoes de inconsequente, tweetalige naam Noordpool Orchestra. Het orkest noemt zichzelf 'een lichte muziek orkest'. Maar het speelt alle en zelfs 'nog uit te vinden genres'. Achter de lessenaars zitten en staan strijkers en blazers en er is ook een harpist. Ze zijn niet geheel stijlvast: allerlei soorten muziek worden in de arrangementen verweven.

Direct aan het begin van de cd moest ik denken aan het Metropole Orchestra en XL Jazz, het gelegenheidsorkest onder leiding van Martin Fondse. Het eerste dreigt ten onder te gaan aan de huidige overheidsbezuinigingen, van het tweede wordt de bezetting jaarlijks vernieuwd. Hoe dat met het jonge Noordpool Orkest zal gaan, moet nog blijken.

Kennis van het werk van Radiohead is beslist niet noodzakelijk om dit album te kunnen waarderen. De cd opent met: 'Paranoid android', een groots en krachtig uitgevoerd stuk dat niet zou misstaan als soundtrack van een James-Bondfilm. Halverwege zit een lieflijke piano maar het eindigt met een 'scheurende' gitaar. Daarna volgen onder anderen: 'Karma police', 'Creep' en 'Exit music'. Dat laatste is onovertroffen bewerkt door pianist Brad Mehldau op zijn cd 'Songs: The Art of the Trio, Vol. 3'. Het Noordpool Orkest heeft nèt niet de élegance en de strakke arrangementen van het Metropole Orchestra maar je hoort wel heel veel speelplezier en toewijding op 'Radiohead, A Jazz Symphony'.

Peter J. Kortens

MARJAN VAN ROMPAY GROUP Silhouette

Echos

(www.marjanvanrompay.com)

Bezetting:

Marjan van Rompay (as, comp),
Bram Weijters (p),
Janos Bruneel (b),
Toon van Dionant (d)
+ Dieter Limbourg (ts),
Paulien van Schaik (voc).

Ze speelt altsaxofoon, ze heet Marjan van Rompay, en ze komt uit België. 'Silhouette' is haar debuutalbum. Op zich allemaal niks bijzonders, maar wel als je bedenkt dat ze nog maar 24 is, en pas is afgestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Ze debuteert met een cd met alleen maar eigen composities en arrangementen en een hoestekst van pianist Jef Neve. Met de opener, 'Dirty september', geeft ze meteen een stevig statement af. Het nummer is energiek, de alt klinkt goed met de tenor van gastsaxofonist Dieter Limbourg, het thema is aanstekelijk, de piano van Bram Weijters funky en de ritmesectie opzweepend. Bij 'Dyson' neemt de band gas terug, met een melodieuze basintro van Janos Bruneel. De leidster laat horen dat ze over een fraaie sound beschikt, met een lichte jank, soms wat hees, maar overtuigd en eigen – ze durft zelfs een a-capella-opening aan ('Waltz for Sander'). De rest van het album volhardt in de afwisseling – kalme stukken naast funky souljazz en modale composities. En ten slotte nog een soort toegift in de vorm van een liedje dat de Nederlandse zangeres Paulien van Schaik zingt. In veel opzichten lijkt Marjan van Rompay op haar Nederlandse collega Tineke Postma – zowel in klank als in de bravoure waarmee ze dit debuut in eigen beheer uitbrengt, met een eigenzinnig vormgegeven digipack (van fotograaf Jasper Léonard). We gaan nog veel horen van deze dame, denk ik.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van de cd: <http://bit.ly/Vz1iMP>

ENSEMBLE 5
Solstice
 Leo Records

Bezetting:

Heinz Geisser (d, perc),
 Fridolin Blumer (b),
 Reto Staub (p),
 Robert Morgenthaler (tb),
 Vincent Daoud (ts, ss).

VERVOLG CD-RECENSIES

Een bak aan talent in een ensemble is niet altijd een garantie voor succes. In freejazz wordt stukje bij beetje een instant compositie opgebouwd doordat iedereen zijn steentje bijdraagt. Dat levert soms zeer breekbare muziek op. Hoe goed de afzonderlijk muzikanten ook zijn, als er iemand meespeelt die de anderen niet aanvoelt stort het kaartenhuis ineen. Jammer genoeg is dat het geval bij 'Solstice', de eerste plaat van Ensemble 5. Het is duidelijk te horen dat alle muzikanten hun instrument technisch goed beheersen. Pianist Reto Staub komt bijvoorbeeld uit de hedendaagse klassieke muziek en gebruikt complexe en onconventionele speelwijzen. Hij dempt de snaren met zijn handen of prepareert de piano met objecten om de klank te veranderen. Technieken van twintigste-eeuwse componisten als John Cage en George Crumb die een stuk kunnen maken of breken. Ondanks Staubs techniek breekt het hier. Dat is niet alleen aan hem te wijten, het komt te vaak voor dat de muzikanten te veel met zichzelf bezig zijn. Er wordt een overdaad aan trucjes tentoongespreid – het gepriegel van de pianist, trombonist Robert Morgenthaler die blaast zonder tonen te maken en saxofonist Vincent Daoud die losgaat op de meest ingetogen momenten: effectbejag zonder naar elkaar te luisteren.

Toch zijn er op het album een aantal momenten te ontdekken waar alles opeens op zijn plek valt. In het titelnummer is Ensemble 5 op dreef. De voortstuwende ritmesectie van bassist Fridolin Blumer en drummer Heinz Geisser is een uitstekende basis voor de anderen. Soms leidt dat tot Ornette Coleman-achtige blazerspartijen. Ondanks dat de geslaagde passages zeker de moeite waard zijn blijft Ensemble 5 vooral zoekende.

Jan Nieuwenhuis

FLORIAAN WEMPE
Flow's Flow
 Challenge

Bezetting:

Florian Wempe (ts),
 Karel Boehlee (p),
 Jos Machtel (b),
 Willie Jones III (d),
 Tom van der Zaal (as),
 John Ruocco (kl).

Als er in Nederland een auditie-televisieprogramma zou bestaan met de naam 'The Jazz Musician Of Holland' zouden de vier stoelen van de juryleden direct omdraaien bij het horen van saxofonist Florian Wempe. Wat een talent! Zodra zijn melkgebit gewisseld was begon hij al saxofoon te spelen. Later studeerde hij 'cum laude' af aan het conservatorium van Den Haag. En nu, op zijn 22ste is zijn debuut-cd klaar. Uitgebracht door een serieus label. In het cd-boekje zegt Wempe twee keer iets over zijn leeftijd. Hij is zich er blijkbaar terdege van bewust dat hij erg jong is. Hij erkent veel van oudere musici geleerd te hebben en maakt gelukkig ook melding van het gunstige jazzklimaat in ons land. Nadat hij eerst apart had gespeeld met pianist Karel Boehlee, bassist Jos Machtel en drummer Willie Jones III was het nu tijd voor een project met al deze mannen tezamen. Hoewel de meeste tracks kwartetstukken zijn, spelen de blazers Tom van der Zaal en John Ruocco (Floriaans leraar) ook op drie stukken mee. Wempe's geluid is krachtig en beheerst, onderscheidend en soms verwijzend naar grote namen als John Coltrane, Joe Lovano en Joshua Redman. Daarnaast is hij een fijne componist en arrangeur, met gevoel voor 'kloppende' stukken. 'You owe me' en 'Fox' zijn daar een sterke voorbeelden van. Naast Coltrane's 'The promise' staan op de cd zeven composities van Wempe. In de ballad 'Dear blue' toont hij dat hij zelfs met een klein volume toch veel zeggingskracht heeft. Die acht minuten doen je de wereld even vergeten. Alles bij elkaar is 'Flow's Flow' gevuld met moderne Amerikaanse jazz op hoog niveau, waarbij Florian Wempe zich laat vergezellen door sterke musici. Heel veel belovend!

Peter J. Korten

INSTANT COMPOSERS POOL
ICP 1275-1
Complete boxed catalogue
Buzz Records/Challenge

Op pagina 21 plaatst Hessel Fluitman nog tien kanttekeningen bij deze box.

VERVOLG CD-RECENSIES

Het afgelopen half jaar hebben Pieter Boersma, de fotograaf van de Instant Composers Pool, en Susanna von Canon, manager van het ICP orkest, het complete oeuvre van de Instant Composers Pool verzameld. Op voorstel van Marcel van de Broek, de directeur van het Challenge label. Han Bennink verzorgde het artwork. Elke verzamelbox werd door hem met een uniek ontwerp beschilderd.

Die verzamelbox heeft de omvang van een fikse taartdoos en bevat vier stapeltjes met in totaal 52 cd's en 2 dvd's, een groot fotoboek, een affiche van de welbeleefd groetende kameel (bekend van de Mengelberg-compositie 'Met welbeleefde groet van de kameel' (uit 1973)) en een inlegvel met beschrijving van alle cd's in de doos.

Wie had gedacht dat dit bijzondere project er nog eens van zou komen? Een doos met alle ICP-uitgaven van de afgelopen 45 jaar op cd en dvd. Met als bonus: een 000-uitgave met muziek uit 1967 en een extra live-opname van het ICP met het ASKO-ensemble uit 2007.

Niet veel liefhebbers zullen de complete ICP-uitgaven in huis hebben. Er is dan ook voor iedereen veel te ontdekken. Om te beginnen van het **ICP-orkest**. De geschiedenis daarvan is op zestien cd's vastgelegd, te beginnen met de nulde: muziek van drie groepen rond Willem Breuker, Misha Mengelberg en Han Bennink. Opgenomen in de zomer van 1967. Vervolgens ICP nummer zes, waarop Misha en Han samenspelen met een internationaal gezelschap. Via 'Tetteretet' (ICP 20), 'Live in Soncino' (ICP 22) en 'Japan Japon' (ICP 24) komen we dan uit bij de (bijna) huidige bezetting. Die vormt zich vanaf de opnamen van Herbie Nichols- en Thelonious Monk-composities. De bezetting is sindsdien een stabiele factor geworden.

Dan de muziek van **Han en Misha**. Ze maakten bij elkaar tien cd's door de jaren heen. Ook al worden de oudere opnamen vaak gedomineerd door de geluidsmuur van Han, toch krijgt Misha voldoende ruimte om ook zijn ei kwijt te kunnen. Op de laatste duo-opnamen uit 1992 en 1997, 'MiHa' (ICP 31) lijkt het dat de beide heren meer samenspelen; dat Han het niet meer nodig vindt om het geluid te overheersen.

De **overige duo-cd's** zijn opnamen van Han Bennink met een andere partner: met Willem Breuker op de beroemde eerste lp, met gitarist Derek Bailey op de vierde en ten slotte met pianist Bruce Beresford op ICP 37. Verder zijn er negen **solo-cd's** van diverse leden van het orkest. En tot slot vier cd's van het **Tobias Delius Quartet**.

En dan het fotoboek van Pieter Boersma (30 x 30 cm², 120 pag.). Zijn boek is een doos van Pandora geworden: heel veel foto's zijn bekend en staan voor het beeld van het ICP. De meeste foto's zijn 'nieuw' en vullen dit iconische beeld aan. Er zijn ook foto's van een opnamesessie voor de Vara, die op ICP 000 terecht is gekomen. Daar ontdek je zelfs Michiel de Ruyter op de overzichtsfoto!

Wat zou het mooi zijn geweest als bij alle cd's beelden waren geleverd, zodat je zou kunnen zien hoe een groep, duo etc. speelt, samenwerkt. Maar ja, je moet tevreden zijn met het aanbod in deze doos. Een doos gevuld met veel muzikale werelden waarin het uiteindelijk allemaal om één ding draait: mense-lijke muziek. Samenspelen, elkaar aanvullen, tegenwerken, optillen, creativiteit botvieren en ga zo maar door.

Ik zou zeggen: eet u deze box met hapjes, en met smaak!

Hessel Fluitman

JASON ROBINSON Tiresian Symmetry Cuneiform

(distributie: www.mandai.be)

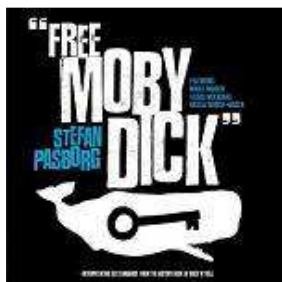
Bezetting:

Jason Robinson (ss, ts, afl),
JD Parran (akl, cbkl, ts),
Marty Ehrlich (as, bkl, fl),
Marcus Rojas (tu),
Bill Lowe (tu, btb),
Liberty Ellman (g),
Drew Gress (b),
George Schuller (d),
Ches Smith (d, glockenspiel).

Bekijk hier een video over de cd:

<http://bit.ly/VZZIWH>

STEFAN PASBORG Free Moby Dick ILK

Bezetting:

Mikko Innanen (bars),
Liudas Mockunas (ts),
Nicolai Munch-Hansen (elb, b),
Stefan Pasborg (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Rietblazer Jason Robinson heeft iets met Griekse mythologie. De titel van zijn nieuwe cd, 'Tiresian Symmetry', verwijst naar de mythe van Tiresias, de blinde ziener die zowel man als vrouw was geweest. Robinson ontdekte in het verhaal regelmatig terugkerende getalsverhoudingen, draaiend om de cijfers 2 en 7. Daarop baseerde hij de constructies van de composities op dit album, maar hij maakte er geen rationalistisch, ondoordringbaar geheel van. De complexiteit is hoorbaar, vooral in de polyritmiek, maar veel stukken hebben ook een smeuïge, diepe groove, neergezet door de twee slagwerkers (George Schuller en Ches Smith) en de twee tuba's (Marcus Rojas en Bill Lowe). Wie daar de instrumentatie van Henry Threadgill's Very Very Circus in herkent (en natuurlijk de symmetrie van de albumtitel), heeft een goed idee van een deel van de muziek. De openingstrack, 'Stratum 3', heeft inderdaad veel weg van het werk van Threadgill. Maar er is meer aan de hand in deze muziek. Zo klinkt de groep in 'Radiate' als een kleine bigband, totdat de beide drummers een 'funky shuffle' inzetten, en gitarist Liberty Ellman een fijn geconstrueerde solo plaatst, die steeds verder en ruiger opbouwt. 'Saros' opent met basklarinet (Marty Ehrlich) en contrabasklarinet (JD Parran), en zoekt met het slagwerk uiteindelijk weer Threadgill-contreien op. In 'Elbow grease introduction' laat de leider op tenorsax horen dat hij inmiddels ook een aantal soloplaten in zijn oeuvre heeft zitten. De ongebeide solo is de opmaat naar 'Elbow grease', dat een tamelijk geïmproviseerde indruk maakt. En ook in 'Cosmographic' zit een boeiende collectieve improvisatie van de drie rietblazers. Robinson kiest dus gedecideerd zijn weg tussen strak gecomponeerde stukken (vaak suiteachtig van opzet) en vrije onderdelen. Hij heeft zijn band er zorgvuldig op uitgekozen, want het nonet bestaat uit musici die in beide metiers volkomen thuis zijn. Op de website www.jasonrobinson.com zijn een paar tracks van het album te horen.

Herman te Loo

Het is lang de gewoonte geweest om pophits in de jazz te gebruiken. Tot en met de tweede wereldoorlog was jazz dé amusementsmuziek. Miles Davis putte op het podium tot ver in de jaren zestig van de vorige eeuw uit de Amerikaanse liedjesbron. En nog steeds zweert een aanzienlijk deel van de (meer behoudende) jazzgroepen bij de bekende musicalliedjes van weleer. De Deense drummer Stefan Pasborg heeft eenzelfde, maar toch ook afwijkende aanpak gevolgd. Hij heeft een handvol 'heavy rocksongs' aan een jazzonderzoek onderworpen. En dat is toch wel andere koek. Niet dat dit zonder precedent is. Michiel Braam deed bijvoorbeeld in 2000 iets vergelijkbaars met zijn Bik Bent Braam. Op hun cd '13' staan allerlei oude hits uit 'de jeugd van Michiel'. Braam deed een brede greep uit de popmuziek. Pasborg beperkte zich vooral tot het stevige genre. Hij koos nummers van Black Sabbath, de Stones, de White Strips, Tom Waits en Led Zeppelin. Ze krijgen een trage en zware uitvoering door het kwartet bestaande uit bariton- en tenorsax, bas en drums. Het gebeurt maar hoogst zelden in de popmuziek dat andere covers beter zijn dan een origineel. Of het hier gebeurt? Joost mag het weten. We zullen het project maar als een eerbewijs zien.

Hessel Fluitman

Oordeel zelf, bekijk een video met het titelstuk van de cd:
<http://bit.ly/TQGZxc>

VERVOLG CD-RECENSIES

IFA Y XANGO Abraham Jazz Lab

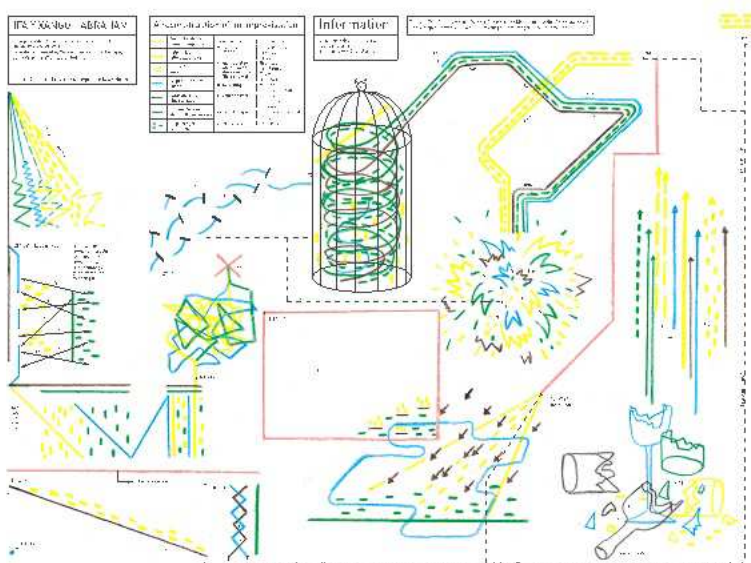

Bezetting:

Niels van Heertum (eufonium),
Philippe Ricardo Nader (as),
Victor Perdieux (ts),
Seppe Gebruers (p),
Laurens Smet (b),
Ruben Pensaert (d & perc),
Sep Francois (perc).

De jeugd heeft de toekomst en zit vol leuke ideeën. Dat geldt ook voor dit hofje. De heren van Ifa Y Xango timmeren in België al aardig aan de weg en worden hoog gewaardeerd. Ifa staat in de Braziliaans/Cubaanse religie voor wijsheid, en Xango is de god van de bliksem, het vuur en de dans. "Samen werken ze zowel op het hoofd als het hart...", meldt het bij de cd gevoegde persbericht.

Ifa Y Xango won in 2011 op Gent Jazz de wedstrijd Jazztalent Gent. Daardoor kon de groep meer optreden en een cd maken. Dat is 'Abraham' geworden. 'Abraham' is een lange zevendelige suite met zestien geïmproviseerde stukjes. Om het overzicht te houden heeft Seppe Gebruers een grafisch overzicht van de muziek gemaakt, waarop keurig te volgen is wanneer welk instrument speelt. Elk instrument heeft zijn eigen kleur, elke improvisatie zijn eigen tekening. Dat overzicht ziet er zo uit:

Het is een plezier om 'Abraham' met de routebeschrijving op schoot te volgen. Al luisterend denk (en puzzel) je mee. Nou is de grafische uitwerking achteraf gebeurd, maar dit is ongetwijfeld geen éénmalig gecreëerde muziek. De uitgangspunten van de suite kunnen elk concert weer opnieuw inhoud en klank krijgen. Een groeiproces dat je ook bij Bik Bent Braam tegenkomt (-kwam). Er zit veel humor in het doen en laten van Ifa Y Xango. Ik mag dat wel.

Hessel Fluitman

Op pagina 18 staat nog een korte beschouwing van Lex Lammen over de nieuwe cd van het duo Didier Laloy en Tuur Florizoone.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 10 december 2012

- 1 Houston Person**
Naturally (HighNote)
- 2 The Clayton Brothers**
The Gathering (Artist Share)
- 3 George Cables**
My Muse (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

CONCERTVERSLAGEN

SWEDISH AZZ

Bezetting:

Mats Gustafsson (as, bars, elektronica),
Per Åke Holmlander (tu, cimbasso),
Jason Adasiewicz (vib),
Dieb 13 (turntables),
Erik Carlsson (d, perc)
+ Wolter Wierbos (tb).

Datum en plaats:

6 december 2012,
Bimhuis,
Amsterdam.

WONDERSCHONE KLANKEN EN AANSTEKELIJK TERINGHERRIE

Het idee van een nationaal 'Real Book' als basis voor nieuwe improvisaties lijkt in Zweden ook geland te zijn. Saxofonist Mats Gustafsson en tubaïst Per Åke Holmlander hebben voor het repertoire van hun groep Swedish Azz flink gegrastuind in de geschiedenis van de Zweedse jazz. Dat ze met de erfenis van muzikanten als baritonsaxofonist Lars Gullin, en de pianisten Lars Werner en Jan Johansson bepaald niet authentiek omgaan, is al duidelijk aan de groepsnaam. Het lijkt wel een beetje op jazz, maar het is het toch niet.

De droogkomische aankondigingen van Gustafsson zetten meteen de toon voor de iconoclastische aanpak van zijn ensemble, waarin de Amerikaanse vibrafonist Jason Adasiewicz een opvallende gastrol vervult. De saxofonist vertelt wat over de componisten, en laat in een anekdote vallen dat de Zweedse koning een fan van Rahsaan Roland Kirk was. Het moet zonder twijfel ook een held van Gustafsson en Holmlander zijn, want net als bij Kirk spreekt er uit de aanpak van de Zweden een combinatie van respect voor de traditie en een drang tot vernieuwing. En dit alles doorspekt met relativerende humor. >>>>

BIMHUIS

PIET HEINKADE 3
1019 BR AMSTERDAM
KASSA: 020-788 2188

DO 6 DEC 20:30 € 18*

SWEDISH AZZ

MET O.A. MATS GUSTAFSSON,
PER-ÅKE HOLMLANDER,
JASON ADASIEWICZ

Mats Gustafsson baritonesax/altsax/electronica, Dieb13 turntables,
Jason Adasiewicz vibrafoon, Per-Åke Holmlander tuba, Erik Carlsson drums

*BIMHUIS: Stalenkaart, CJP Scaldis, Galienkaart, € 75 / Muziektheater, Bruiden € 10

Draaitafelspecialist Dieb 13 maakt gebruik van samples met (naar we mogen aannemen) fragmenten van de oorspronkelijke nummers, die afgezet worden tegen de woeste elektronica en de saxofoonbrullen van Gustafsson en het soms snoeiharde vibrafoongebeuk van Adasiewicz.

Maar even zo goed duikt er een lieflijke, door Zweedse volksmuziek geïnspireerde blazersmelodie op, of bespeelt drummer Erik Carlsson zijn bekkens met een strijkstok. De daardoor ontstane boventonen zorgen voor een sprookjesachtige klank die het publiek betovert. Juist in de contrasten van wonderschone klanken en aanstekelijke teringherrie ligt de kracht van Swedish Azz. Het feit dat Gustafsson regelmatig opduikt als gast bij The Ex zegt veel over zijn muzikale insteek.

Uit die laatste samenwerking kent hij ook trombonist Wolter Wierbos, die hij aan het eind van de tweede set uitnodigde voor wat 'Dutch Azz'. Die werd fraai ingezet door een duet tussen de Nederlander en Holmlander op zijn cimbasso (een soort basventieltrombone uit de Italiaanse operaorkesten). Met Leo Cuypers' compositie 'Misha' als uitgangspunt omspeelde het tweetal elkaars melodieën. In twee stukken van Berndt Egerbladh, ten slotte, speelde Wierbos mee alsof hij al jaren deel uitmaakt van de groep. En dat zegt veel over de trombonist.

Herman te Loo

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ANTHONY JOSEPH

Datum en plaats:

2 december 2012,
Bimhuis,
Amsterdam.

Dichter, schrijver en performer Anthony Joseph groeide op in Trinidad en Tobago en leeft nu in Londen, waar hij Engelse literatuur aan de Universiteit van Londen doceert. Op 2 december trad hij op in het Bimhuis. Joseph die de potentie heeft de grootste zaal van het North Sea Jazz Festival op zijn kop te zetten, is hier nog tamelijk onbekend zodat het Bimhuis lang niet vol was. Joseph spuugt zijn poëzie over zijn achtergrond en het leven in multicultureel Londen over het publiek uit, lang niet altijd verstaanbaar maar dat is geen probleem want het gaat om de sound. Samen met zijn Spasm Band bouwt hij de spanning op tot grote hoogten, met een keiharde en loeistrakke puls.

Joseph verwonderde zich over de zaal met zijn comfortabele stoeltjes maar voorspelde dat aan het eind zou worden gedanst. Die voorspeling kwam uit en iedereen leefde zich uit op het podium en de trappen met als stralend middelpunt Joseph zelf. Zijn psychedelische muziek, een wonderschone mix van funk, rock, rap, soul en jazz recente poëzie liet niemand onberoerd en of je wilde of niet, het bleek onmogelijk om te blijven zitten.

Foto en tekst: Tom Beetz

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

TINEKE POSTMA QUARTET

Bezetting:

Tineke Postma (ss, as),
 Marc van Roon (p),
 Frans van der Hoeven (b),
 Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

2 december 2012,
 Hothouse Redbad,
 Leeuwarden.

Tineke Postma heeft haar tienjarig jubileum in de jazzwereld al dik gevierd. De carrière van de in Heerenveen geboren saxofoniste heeft een grote vlucht genomen. Niet alleen in Nederland en Europa, maar ook in de grote stad van de jazz: New York. Daar woont ze een deel van het jaar. Postma werkt in New York veel samen met andere jazzvrouwen. Een van die vrouwen, Gretchen Parlato, zingt heel intiem, met veel valse lucht. Ze houdt het heel klein. Het leek 2 december bij Hothouse Redbad wel of Tineke Postma daar een tikje van mee heeft gekregen.

Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

Met haar huidige Nederlandse kwartet speelt Postma al een jaar of zes samen en, zo vertelde ze, die samenwerking mag wat haar betreft nog lang duren. In het eerste stuk, 'Short conversations' van Wayne Shorter, hield ze haar muziek klein. Ze speelde als het ware peinzend, alsof ze naar de juiste noten zocht. Die vond ze overigens heel goed, want Shorter is haar grote held. De compositie leek op een suite van korte gesprekjes. Tineke voerde ze ingehouden spelend op haar sopraansax. Ook op alt brak ze niet uit het zichzelf opgelegde keurslijf. Tijdens de prachtige ballad 'Before the snow' toonde Martijn Vink zich een veelzijdig slagwerker. Dat wisten we natuurlijk al lang. Hij is immers niet alleen de vaste drummer bij het Jazzorkest van het Concertgebouw en de motor achter wildebras Anton Goudsmit, maar deinst er niet voor terug om in een groot orkest achter Trijntje Oosterhuis de muziek te peperen. Hier bij Tineke Postma ontpopte hij zich als een genuanceerd en invoelend begeleider.

Na de pauze kwam dat nog eens mooi uit de verf in de compositie van Heitor Villa Lobos, 'Canção de amor'. Na een uitgebreide improvisatie, waarin de muzikanten alle vier veelzijdig en fijnzinnig uit de hoek kwamen, kwam na de bassolo eindelijk het thema uit de verf. Tineke Postma trok vervolgens intens van leer. Dat had ze vaker moeten doen, want er werd te gecontroleerd gespeeld tijdens het optreden. De lol van jazz zit voor een deel in de risico's die een muzikant neemt. Jammer dat ze die niet nam. Nu was het vooral een keurig uitgevoerd concert.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

KENNY GARRETT QUINTET

Bezetting:

Kenny Garrett (as, ss),
Corcoran Holt (b),
Vernell Brown (p),
McClenty Hunter (d),
Rudy Bird (perc).

Datum en plaats:

23 november 2012,
De Oosterpoort,
Groningen.

Altsaxofonist Kenny Garrett verwierf bekendheid als lid van de formatie van Miles Davis in zijn ruigere jaren. Toch was de zaal slechts matig gevuld. Maar wel met een publiek van zeldzame volgers, zo bleek toen Garrett opkwam.

Garrett opende enigszins gelikt maar toch knap. Opvallend was dat hij voortdurend gebruikmaakte van een jazzfiguur uit de jaren zestig, namelijk het citeren van andere nummers. Zo kwamen er het eerste nummer hele flarden van Sonny Rollins' 'St. Thomas' voorbij, waarmee Garrett zijn oprechte eer betoonde aan de grootmeester op tenor. Na 'Summertime' in een ander nummer blies Garrett zelfs stukken van 'My favorite things' gewoon in 4-kwartsmaat. Die vrijheid en soepelheid waren typerend voor het hele concert.

Percussionist Rudy Bird en Garrett, die nog samen bij Miles dienden, vonden elkaar regelmatig in mooie ritmische eentweetjes. Samen brachten zij het geheel in een soepele flitsende show tot een hoogtepunt, waarbij niemand in de zaal nog in zijn stoel kon blijven zitten. Mooi concert van een man die we eigenlijk veel te weinig in Nederland zien.

Bart Hollebrandse (Foto's: Willem Schwertmann)

REINIER BAAS AND THE MORE SOCIALLY RELEVANT JAZZ ENSEMBLE

Bezetting:

Reinier Baas (el-g),
Ben van Gelder (as, bkl),
Maarten Hogenhuis (as),
Sean Fasciani (b),
Mark Schilders (d).

Datum en plaats:

15 november 2012,
Platformtheater,
Groningen.

De saxofonisten Maarten Hogenhuis (links) en Ben van Gelder.
(Foto: Willem Schwertmann)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In een donker Platformtheater stroomde het publiek toe voor weer zo'n 'jonge honden van eigen bodem'-concert georganiseerd door de Stichting Jazz in Groningen.

Bandleider en gitarist Reinier Baas heeft niet alleen een fijne neus voor fraaie composities, maar ook voor titels. Wat denkt u bijvoorbeeld van 'Bobby Fisher's bucket list'. De zaal genoot van het stuk. Daarna werd een nummer opgedragen aan het Afghaanse meisje Malala, niet alleen vanwege wat haar werd aangedaan, maar ook, aldus leider Baas, omdat haar naam zo'n muzikale klank heeft.

Ondanks de gevatte aankondigingen en subtiele composities van Reinier Baas waren het toch eigenlijk de rietblazers die de show stalen. Beiden op geheel eigen wijze en beiden met veel overtuiging: Ben van Gelder vaak ingetogen met zo af en toe een muzikaal vulkanische uitbarsting; Maarten Hogenhuis één grote uitbarsting die hij de hele tijd probeerde te beheersen.

Saxofonist Ben van Gelder en gitarist Reinier Baas.
(Foto: Willem Schwertmann)

Ben van Gelder liet ook nog heel even een paar harmonische klanken op de basklarinet horen en je zag het publiek wegdrömen naar Eric Dolphy, die andere altist die ook nog basklarinet speelde. Wie weet wat de toekomst ons nog gaat brengen. Het was een mooi concert van jongens die serieus op zoek zijn en heel goed weten waar ze mee bezig zijn.

Bart Hollebrandse

NEW YORK CALLING

INSPIRATIONAL VOICES

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Nu ik anderhalf jaar in New York woon, beseft ik veel beter waar jazzmuziek echt vandaan komt. Dit semester neem ik lessen van Charenee Wade, zij is van Afro-Amerikaanse afkomst en dat zie je en hoor je. Tijdens mijn eerste lessen gingen we terug naar de basis: slavenliederen, blues, gospel en ragtime. Het was erg confronterend om in een kamer te zijn met iemand die zoveel soul heeft als zij. Om mij wat te ontdoeien en te bevrijden van mijn Nederlandse 'doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg'-mentaliteit, leek het haar een goed idee als ik eens een gospeldienst zou bijwonen. Aangezien mijn vriendinnen op bezoek waren en zij zoveel mogelijk het Amerikaanse leven wilde proeven, besloten we met z'n allen naar de Abyssinian Baptist Church te gaan, waar het gospelkoor 'The Inspirational Voices' zou gaan optreden.

We kwamen binnen en ik moet zeggen dat ik me nog niet bepaald bevrijd voelde tussen alleen maar zwarte mensen met mooie kleren aan die elkaar allemaal leken te kennen. En nog minder toen een oudere man mijn vriendin onder veel rambam uit de kerk wilde zetten nadat ze een foto maakte met haar telefoon, terwijl iedereen om ons heen ook foto's nam. Gelukkig werd de man even ernstig toegesproken en mocht mijn vriendin gewoon blijven zitten. Terwijl wij nog een beetje van de schrik bekwamen, startte het koor met het eerste lied 'Magnify the Lord'. Langzaam begonnen onze voeten mee te stampen, bij het tweede lied begonnen onze heupen te wiegen, bij het derde lied klaptten onze handen, bij het vierde lied stonden we op, bij het vijfde lied hoorde ik een voorzichtige 'halleluja' naast me en bij het zesde lied zongen we luidkeels mee. Toen nam het koor een korte pauze en kwam er een oud vrouwtje het podium oplopen. Ze had God gevonden nadat ze drie hartaanvallen had overleefd en zong het lied 'Since Jesus came into my heart'. Meteen begreep ik hoe ze die drie hartaanvallen had overleefd; ze was een engel. Dat moest wel want ze had zo'n on-ge-loof-lijke stem. Jong, helder en diep en de hele kerk viel stil... Ik keek om me heen en hier en daar zag ik mensen huilen of met opgeheven armen naar boven kijken. Op dat moment had ik me bijna bekeerd.

Nadat de mensen om mij heen hun tranen hadden gedroogd en we weer in de banken zaten, kwam het koor weer op voor het lied 'Something about the name Jesus'. Onze voeten begonnen langzaam mee te stampen, onze heupen begonnen te wiegen en onze handen klaptten. Bij het lied 'Who's on the Lord side' stonden we op en zongen mee: 'Stand up, if you're on the Lord's side. Get up, if you're on the lord's side, stand up, get up, stand up!...'

Het was erg interessant om in een echte Afro-Amerikaanse kerk te ondervinden waar jazz vandaan komt. Ik heb het daar gezien en gevoeld. Toen ik een week later les had van Charenee Wade begonnen mijn voeten te stampen, mijn heupen te wiegen, mijn handen te klappen en was ik bevrijd.

Roos Plaatsman

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours.

Haar website: <http://roosplaatsman.nl/>.

VAN DE REDACTIE

Jazzflits bestaat in 2013 tien jaar. Het eerste nummer verscheen op 1 september 2003 en werd verstuurd naar welgeteld één abonnee. Die verkeert heden ten dage in het goede gezelschap van zo'n 2.500 andere Nederlandse en Vlaamse abonnees.

Kijken we na bijna tweehonderd nummers terug naar het allereerste exemplaar, dan zien we overeenkomsten, maar vooral toch verschillen met nu.

Jazzflits was oorspronkelijk bedoeld als nieuwsbrief. Een actuele brief met 'flitsen' over de Nederlandse en Vlaamse jazzscene. In de loop van de jaren is **Jazzflits** echter uitgegroeid tot een rijk geïllustreerd magazine met zo'n vijftien medewerkers, en dekt de naam goed beschouwd de lading al lang niet meer. Tien jaar geleden werd ons met de beste bedoelingen nog wel eens verteld dat het pdf-format van **Jazzflits** volkomen achterhaald was. Maar open **Jazzflits** nu eens op een iPad of tablet, het instrumentarium van de toekomst. Het blad is met zijn vaste indeling veel overzichtelijker dan een website en je bladert het in een handomdraai digitaal door. Inzoomen op een tekst of foto is een fluitje van een cent.

De belangrijkste overeenkomst met 2003 is natuurlijk dat u **Jazzflits** nog altijd gewoon gratis kunt lezen. De belangrijkste drijfveer van de medewerkers van **Jazzflits** is hun passie voor jazz en het genoeg die met u te delen. Dat doen ze onbetaald. Velen van hen al jarenlang en allemaal zeer trouw, in volledige redactionele onafhankelijkheid. Die onafhankelijkheid staat bij ons hoog in het vaandel. Onafhankelijk willen we **Jazzflits** blijven maken, nog jaren lang!

Hans van Eeden
hoofdredacteur

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2013.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gereceenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van **Jazzflits** zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven).

CD KORT

DIDIER LALOY & TUUR FLORIZONE
Laloy & Florizoone
Aventura Musica

Hier volgt een goed bericht voor liefhebbers van de - of misschien liever: van het - zuivere accordeon. Twee Belgische accordeon-reuzen, Didier Laloy, die van Waalse origine is en diens Vlaamse vakbroeder Tuur Florizoone, hebben hun krachten en hun instrumenten namelijk gebundeld. Het resultaat, dat in de afgelopen zomer tot stand kwam, is een optelsom van de pure mogelijkheden die de chromatische accordeon van Florizoone en de diatonische van Laloy te bieden hebben, zonder dat daar de in accordeonkringen niet ongebruikelijke technische trucs bij werden toegepast. Dat wil zeggen: zonder ingebouwde orgel- of vibrafoongeluiden - om van elektronisch slagwerk nog maar te zwijgen. 'Zuiver Spul' hebben beide heren dus te bieden. Maar of deze cd, die verscheen onder het label Aventura Musica AM 006, nu een plaat is die in geen enkele jazzverzameling mag ontbreken (met het accent op jazz), lijkt mij de vraag. Daarvoor is het gebodene - bestaande uit een kleine vijftig minuten muziek, verdeeld over tien stukken die allemaal van eigen hand zijn, te veel afgestemd op accordeonliefhebbers met enige voorkeur voor Balkan-ritmes en te weinig op onversneden jazz-aanhangers. Maar wat let u om eens op avontuur te gaan?

Lex Lammen

VPRO JAZZ LIVE OP RADIO 6

Zapp4 & Spinvis

The Radiohead Songbook & De Onverklaarbare Reis
Woensdag 19-12 VPROJazzLive 23:02-01:00

Elephant9 & Pumporgan

Donderdag 20-12 VPROJazzLive 23:02-01:00

Wolfert Brederode Quartet

Vrijdag 21-12 VPROJazzLive 23:02-01:00

De jazzpodia in januari

Donderdag 27-12 VPROJazzLive 23:02-01:00

Wat staat er allemaal op het programma van de diverse jazzpodia in Nederland in januari? Een overzicht van de belangrijkste, verrassendste en opvallendste concerten, met korte toelichtingen, wervende quotes, klinkende geluidsvoorbeelden en een vrolijk verheugen op mooie avonden de komende maand. En verder: een selectie uit de BBC Monday Jazz Concerts van afgelopen voorjaar en zomer. Met onder meer: het vrij improviserende trio Apophonics van saxofonist John Butcher met bassist John Edwards en drummer Gino Robair; het kwintet van trompettist Ambrose Akinmusire; en het Scandinavische free jazz-trio The Thing met vocaliste Neneh Cherry.

De Mooiste CD's van 2012?

Vrijdag 28-12 VPROJazzLive 23:02-01:00

Wat is mooi? Misschien moet het wel zijn: de meest 'coole'; meest bijzondere of meest brutale cd's van 2012 op het gebied van moderne jazz en impro. VPROJazzLive draait muziek van de favorieten uit 2012, met onder anderen Reinier Baas, New Niks, Nik Bärtsch Ronin, Eivind Aarset/Jan Bang, Bruut!, Nils Wogram Trio Nostalgia, The Bad Plus, Zapp4 en Jasper Blom.

VPROJazzLive is te beluisteren op Radio 6.

Of via internet, zowel live als achteraf via On Demand.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis

• **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Mickey Baker, 27 novemb. 2012 (87)

Gitarist Mickey Baker overleed in Toulouse. Hij verkeerde vooral in rhythm-and-blueskringen, vaak samen met tenoristen als Hal Singer, King Curtis en Sam The Man Taylor, in begeleidingen van Ruth Brown, Dinah Washington en LaVern Baker. Begon in 1955 een duo met zangeres Sylvia Vanderpool. Vertrok in 1962 voorgoed naar Frankrijk.

Stan Greig, 17 november 2012 (82)

Overleden in Stevenage, Engeland. Werkte aanvankelijk als pianist in Schotse bands, trok naar Londen, kwam bij Ken Colyer, tot Hymphrey Lyttelton hem engageerde als drummer. Speelde daarna in diverse trad. en mainstream-bands als die van Bruce Turner, Acker Bilk en hemzelf, tot hij van 1985-1995 weer deel uitmaakte van Lytteltons bands. De ziekte van Parkinson maakte een eind aan zijn optredens. (JJM)

IN DE KLEEDKAMER (1)

Joke Schot portretteert al enige tijd jazzmusici in de kleedkamer. Op 11 november zette Christian Scott zijn beste beentje voor. In de kleedkamer van LantarenVenster in Rotterdam.

FESTIVAL

STRANGER THAN PARANOIA

24 en 29 december in de Paradox in Tilburg

27 december in Theatersalon De Avenue in Breda

28 december in Muziekcentrum De Toonzaal in Den Bosch (<http://bit.ly/Vy6W23>)

Met onder anderen: Takase-Bennink-Van Kemenade, Nynke Laverman & Band, New Rotterdam Jazz Orchestra & Anton Goudsmit, Archie Shepp, Willem Breuker Kollektief, The Swedish Tonbruket.

In de negentien jaar dat Stranger than Paranoia (STP) georganiseerd wordt zijn diverse muziekdisciplines de revue gepasseerd. Het uitgangspunt van STP is om (inter)nationale groepen die nog niet zo enorm bekend zijn bij het grote publiek de aandacht te geven die ze verdienen. Mede hierdoor wordt STP door het publiek en de pers gezien als een van de meest spraakmakende kleine festivals in Nederland.

LIJSTJES, LIJSTJES...

Aan het eind van het jaar maken de critici van diverse bladen en radio-stations traditiegetrouw de balans op van de laatste twaalf maanden. In het Amerikaanse blad **Downbeat** staan in het nummer van januari 2013 alle cd's op een rij die in 2012 de hoogste waardering kregen (vijf sterren). Dit zijn ze:

Keith Jarrett

Rio
ECM

Kat Edmonson

Way Down Low
Spinnerette

Pat Metheny

The Orchestrion Project (DVD)
Eagle Eye

Henry Threadgill Zooid

Tomorrow Sunny/
The Revelry, Spp
Pi

Marilyn Mazur

Celestial Circle
ECM

Jon Irabagon's Outright!

Unhinged
Irabbagast Records

De medewerkers van het Franse radio-station **TSF Jazz** deelden de pluimen voor 2012 uit aan:

1. Omer Avital

Suite of the East

2. Ibrahim Maalouf

Wind

3. Erik Truffaz

El Tiempo de la Revolucion

4. E.S.T.

301

5. Roberto Fonseca

Yo

Beste instrumentele jazzplaat

Aaron Goldberg Trio

Yes

Beste vocale jazzplaat

Esperanza Spalding

Radio Music Society

JAZZTIJDSCHRIFT

DownBeat

Op de cover van het januarinummer van DownBeat staat de Britse gitarist John McLaughlin. Hij blijkt voornamelijk terug ('Echoes from Then'). Verder in het eerste nummer van het nieuwe jaar uitgebreid aandacht voor de 90ste verjaardag van Toots Thielemans, het trio The Bad Plus en saxofonist Pete Christlieb. Ook een lijst met 'Best CDs of 2012'.

IN DE KLEEDKAMER (2)

Joke Schot portretteert al enige tijd jazzmusici in de kleedkamer. Op 9 december maakte ze deze foto van zangeres Izaline Calister in LantarenVenster in Rotterdam. Calister trad er op met stukken van haar nieuwe cd 'Kandela' en werd begeleid door onder anderen Ed Verhoeff (gt), Marc Bischoff (p), Yerman Aponte (b) en Enrique Firpi (d, perc).

LAATSTE NIEUWS

MUZIEKENCYCLOPEDIË NAAR BEELD EN GELUID

Het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid neemt per 1 januari 2013 Muziekencyclopedie.nl over van het Muziek Centrum Nederland, het sectorinstituut voor de professionele Nederlandse muziekwereld dat eind dit jaar ophoudt te bestaan.

Muziekencyclopedie.nl is de grootste online encyclopedie over Nederlandse muziek, met biografieën, foto's, audio, video en overige informatie over meer dan 5000 Nederlandse muzikanten, componisten, ensembles en orkesten uit alle muziekgenres; een doorsnede van de Nederlandse muziekgeschiedenis waarin ook podia en festivals een plek hebben.

TIEN KANTTEKENINGEN

1.

De tracklijsten van de cd's zijn gelijk aan de gegevens die op de lp's, singletjes, cassettes, video's en cd's stonden. Als er fouten in staan, komen die ook op het origineel voor. Dat is twee keer gecontroleerd, meldt Pieter Boersma. Een aantal worden hier gesignaleerd en naar vermogen verbeterd.

2.

Medesamensteller Pieter Boersma mailde mij dat hij bij Beeld en Geluid, het archief van de omroep, banden heeft gevonden met opnamen van zomer 1967. Die stonden gearchiveerd onder de naam Misha

Mengelberg Sextet. Ook al speelden er zeven respectievelijk acht mensen mee. Omdat de Pool drie maanden later werd opgericht, zijn dit dus pré ICP-groepen. Een historisch belangrijke vondst! Op het hoesje van ICP 000, met opnamen uit 1967, staat bij nummer zes niet de juiste bezetting, maar nogmaals de bezetting van de nummers drie, vier en vijf. Missertje. Op het inlegvel in de doos staat wel vermeld wie er meedoen. Gelukkig hoor je duidelijk wanneer Willem Breuker soleert en wanneer Theo Loevendie begint. (op 7'10"; Willem heeft dan net zijn bijdrage geleverd). \iteraard weet je dat Nedley Elstak trompet speelt en Erik van Lier bastrombone. Deze gegevens zijn achterhaald met hulp van Aad Bos, de presentator van de VARA-programma's waarin de muziek werd uitgezonden en bassist Arjen Gorter, die destijds meespeelde.

3.

ICP 13 'Een Mirakelse tocht...' blijkt uit twee keer zes onderdelen te bestaan! Die werden destijds als abonnement aangeboden. De zes flexibele ep's werden successievelijk maandelijks verstuurd. Nu blijkt dat er twee versies van deze serie zijn. Dat zijn dus twee cd's geworden. Dat is bonus. Jammer dat de begeleidende teksten van de hoesjes niet zijn meegenomen.

De lp 'Live in Midwoud' (ook ICP 13) is door Han en Misha uit de handel genomen: te slecht van kwaliteit. De opname is daarom ook niet opgenomen in deze serie. Misschien honderd gelukkigen hebben een collectors item in hun bezit dat afgekeurd is door de makers.

BIJ DE ICP-BOX 1275 - I

4.

Op ICP 17-1 'Coincidents A' staat een vreemde beschrijving: *Naam: Untitled; Artiest: Milton Zaret; Album: Nutritional Weight Loss; Componist: R.C. Sproul; Jaar: 2006; Genre: Spoken & Audio.* Dat is vast een fout van de zoekmachine. Gezien het feit dat Misha weinig tot niets met deze box te maken heeft gehad, zal het wel geen gedachtespinsel van hem zijn geweest. Bij ICP 17-2 'Coincidents B', is op de cd overigens geen informatie te vinden over titels, makers etc...

5.

Op het inlegvel bij ICP nr. 24 ('Japan Japon') zijn de duur en de volgorde van de stukken 2 t/m 6 niet juist aangegeven: op de lp was dat waarschijnlijk een suite van 17:38 minuten onder de naam 'Kwela'. De juiste volgorde volgens de gegevens op de cd zelf is: 2. 'Hap' – 3:24 min, 3. 'Boodshappen' – 7:00 min, 4. 'Welkom' – 1:52 min, 5. 'Briefkaart' – 3:43 min en 6. 'Maurits' – 1:39 min. (Boodshappen staat echt zonder c!)

6.

Bovendien staan op ICP 24 ('Japan Japon') naast de regulier aangegeven stukken van de oorspronkelijke lp, ook nog 'Brozziman' en 'Caravan'. Nog een bonus!

7.

De opname van ICP 25: de muziek van Herbie Nichols, die oorspronkelijk op cassette werd uitgebracht is verfromfaaid op cd gekomen: tijdens de solo's en de rustiger gedeeltes lijkt het alsof onder water wordt gespeeld. Pieter Boersma meldde dat de cassette in uitstekende conditie was. Er is bij de omzetting in de fabriek het een en ander fout gegaan. Voor zover bekend wordt daar aan gewerkt en wordt een goed exemplaar nagestuurd. Een groot deel van de muziek op cassette staat ook op de daaropvolgende (eerste!) cd van het ICP: 'Two Programs'. Daar is de kwaliteit van de muziek prima. De drie nummers die niet op de cd zijn verschenen, zullen we dus later in volle glorie kunnen beluisteren. Dat zijn: '12 Bars', 'Terpsichore' en het stuk dat '2300 skidoo' heet, maar een andere compositie moet zijn.

8.

Op de onderkant van de doos staat de lijst van cd's. ICP 41, de mini-cd met Mary Oliver staat daar niet bij. Die zit wel in de doos. Bij een nieuwe druk mag Challenge dat wel aanvullen.

9.

Omdat 'Afijn' (ICP 44), de dvd met Misha Mengelberg-films, uitvoeringen en interviews, bij DATA is uitgebracht en de rechten bij de NPS liggen, vind je die niet terug in de reeks. Daarvoor in de plaats is een live-opname van het ICP-orkest met het ASKO Ensemble in Italië, 2007 gekomen. Voor de volledigheid zul je deze dvd over Misha dus apart moeten bestellen. Wees gerust: er liggen nog zo'n 800 exemplaren bij Data op de plank.

10.

Een tip die ik graag door wil geven aan de dozenbezitters: Zorg dat je de puntjes van het kartonnen frame waarin de cd's liggen, even vastplakt op de bodem: dat geeft voldoende kracht aan dit frame om dan heel te blijven. (HF)